

HAMD

“Bir ihsana karşı kalbin medih ve şükür duygularıyla dolması ve ihsan sahibini tâzim etmesi.”

Âlemlerin terbiye edilmeleri insan için bir ihsan, bir ikramdır; ona Rabbinin bir lütfudur.

Güneş bir terbiyeden geçmiş de ziya veriyor, ısı veriyor; gezegenlerini etrafında döndürüyor. Onu böylece terbiye eden Allah'ı medih ve sena ederiz.

Bir de bu terbiyenin insana bakan ciheti var. Güneşin böylece terbiye görmesi sayesinde ondan istifade edebiliyoruz. Bu ihsana karşı da Rabbimize şükür borçluyuz.

İşte hamd, bu medihle şükür birlikte ifade eden mühim bir zikir.

Oksijenle hidrojeni ayrı ayrı terbiye eden, sonra bunların ikisini yeni bir terbiyeden geçirerek su hâline getiren Rabbü'l-Âlemin'e hamd ederiz. Zira, nehir, göl, deniz yaratmak Allah'ın azim bir sanatı olduğu gibi insanoğluna da büyük bir ihsanıdır.

Gözümüzü görmeğe, elimizi tutmağa, ciğerimizi solunuma uygun olarak terbiye eden Rabbimize hamdederiz.

Mü'minler için cenneti, kâfirler için cehennemi terbiye eden Hâlıkımıza hamdederiz.

Kur'ân-ı Kerîm'in “Rabbü'l-âlemin'e” hamd ile başlayıp, “Rabbü'n-nasa” sığınmakla son bulması ne kadar mânidardır?!..

Rabbü'l-âlemin; bütün âlemlerin terbiye edicisi, Rabbü'n-nas da insanı bütün organlarıyla ve bütün duygularıyla terbiye eden Allah.

Âlemlerin terbiyesi, insanın faydalanmasına en uygun şekilde yapıldığı için, âlemleri terbiye eden ancak insanın Rabbidir. İşte insan bu tabloyu tefekkür ettiğinde ruh ve kalbi sonsuz bir minnet, medih ve şükür ile dolar. Allah'a sonsuz hamdeder.